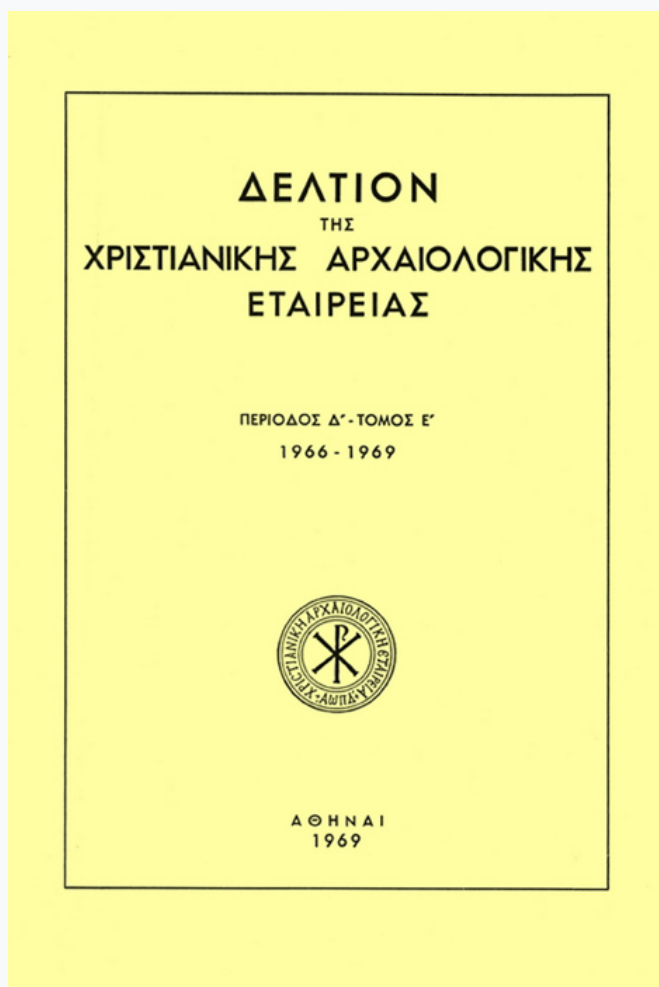

Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας

Τόμ. 5 (1969)

Δελτίον ΧΑΕ 5 (1969), Περίοδος Δ'. Στη μνήμη του Δημητρίου Ευαγγελίδη (1888-1959)

Τίνα αυτοκράτειραν απεικονίζει η εξ
ελεφαντοστού πινακίς του εν Φλωρεντία Bargello;
(πίν. 70-71)

Αικατερίνη ΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ

doi: [10.12681/dchae.787](https://doi.org/10.12681/dchae.787)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ Α. (1969). Τίνα αυτοκράτειραν απεικονίζει η εξ ελεφαντοστού πινακίς του εν Φλωρεντία Bargello; (πίν. 70-71). *Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας*, 5, 141-148.
<https://doi.org/10.12681/dchae.787>

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Τίνα αυτοκράτειραν απεικονίζει η εξ ελεφαντοστού
πινακίς του εν Φλωρεντία Bargello; (πίν. 70-71)

Αικατερίνη ΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ

Δελτίον ΧΑΕ 5 (1969), Περίοδος Δ'. Στη μνήμη του
Δημητρίου Ευαγγελίδη (1888-1959) • Σελ. 141-148

ΑΘΗΝΑ 1969

ΤΙΝΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΝ ΕΙΚΟΝΙΖΕΙ
Η ΕΞ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣΤΟΥ ΠΙΝΑΚΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ BARGELLO;
(ΠΙΝ. 70 - 71)

Τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν ἀπασχόλησεν ἡ ταύτισις τῶν δύο μορφῶν ἐπὶ τῆς γνωστῆς ἐξ ἐλεφαντοστοῦ πινακίδος (ὑψ. 0.305 μ., πλ. 0.136 μ.)¹, ἡ ὁποία φυλάσσεται εἰς τὸ φλωρεντινὸν Bargello καὶ ἀποτελεῖ τὸ μεσαῖον καὶ μόνον σφζόμενον τμήμα αὐτοκρατορικοῦ πολυπύχου.

Ὑπὸ τὸν εἰς σχῆμα κογχυλίου οὐρανίσκον ἴσταται μεγαλοπρεπῆς, εὐθυτενῆς καὶ ἐν πλήρει στολῇ αὐτοκράτειρα, κρατοῦσα εἰς τὴν δεξιὰν σφαῖραν μὲ σταυρὸν καὶ εἰς τὴν ἀριστερὰν σκῆπτρον. Ἐντύπωσιν προκαλεῖ ὁ πλουσιώτατος διάκοσμος. Ὅλαι αἱ παρυφαὶ τῆς χλαμύδος φέρουν δύο σειρὰς μεγάλων μαργαριτῶν. Μαργαρίται ἐπίσης συνιστοῦν τὸ φορητὸν περιλαίμιον, τὰ μακρὰ «πρεπενδούλια» καὶ τὸ βαρύτιμον διάδημα, ἐνῶ μικρότεροι εἶναι περιπεπλεγμένοι εἰς ὀρισμένα σημεῖα τοῦ ἐμπροσθίου μέρους τῆς κόμης. Τὸ «ταβλίον» τοῦ ἐνδύματος τῆς αὐτοκρατείας κατέχει ἐν μικρῷ σχήματι κατὰ μέτωπον μέχρι τοῦ στήθους ἀπεικόνισις αὐτοκράτορος. Οὗτος φέρει λῶρον, διάδημα σχηματίζον εἰς τὸ μέσον διὰ μαργαριτῶν τριφύλλιον, κρατεῖ εἰς τὴν ἀριστερὰν σκῆπτρον καὶ εἰς τὴν ὑψωμένην δεξιὰν τὴν *mappam*. Ἐκ τῆς ἐνδυμασίας καὶ τῶν συμβόλων εἶναι φανερόν ὅτι πρόκειται περὶ ὑπάτου. Τὸ πρόσωπόν του, ἐλαφρῶς ἐφθαρμένον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, πλήρες, στρογγύλον καὶ λεῖον ἀποδίδει προφανῶς χαρακτηριστικὰ μικροῦ παιδός. Οὐδὲν ἔχνος γενειάδος ἢ μύστακος παρατηρεῖται². Ἡ γυναικεία μορφή παρουσιάζει στρογγύλον, πλήρες πρόσωπον, μεγάλους ὀφθαλμούς, λεπτὰ, ἐσφιγμένα χεῖλη, τὰ ὁποῖα προσδίδουν θέλησιν καὶ ἀποφασιστικότητα εἰς τὴν ὥριμον πλέον τὴν ἡλικίαν εἰκονιζομένην αὐτοκράτειραν³.

1. Ὡραία ἀπεικόνισις παρὰ R. Delbrueck, *Die Konsulardiptychen und verwandte Denkmäler*, Berlin - Leipzig 1929, πίν. 51 καὶ προχείρως παρὰ W. F. Volbach, *Elfenbeinarbeiten der Spätantike und des frühen Mittelalters*, Mainz 1952, ἀρ. 51 πίν. 13.

2. Βλ. κατωτέρω πίν. 71 α. Ἡ ἀπεικόνισις κατὰ τὴν παρὰ R. Delbrueck, *ἔ.ἀ. Text σ. 202* μεγέθυνσιν.

3. Βλ. κατωτέρω πίν. ἀρ. 70 α (= Delbrueck ἀρ. 51).

Τὰς ἀνωτέρω δύο μορφὰς οἱ ἱστορικοὶ τῆς τέχνης ἐταύτισαν πρὸς συγγενεύοντα μεταξύ των μέλη αὐτοκρατορικῶν οἰκῶν τοῦ τελευταίου τετάρτου τοῦ Ε' μέχρι τοῦ τέλους τοῦ ΣΤ' αἰῶνος. Τὰς διατυπωθείσας ἀπόψεις, ὡς καὶ τὰ ἐκάστοτε ἐκτεθέντα ἀντίθετα ἐπιχειρήματα, συνεκέντρωσεν ὁ τελευταῖος μὲ τὸ θέμα ἀσχοληθεὶς Κ. Wessel⁴, εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν μελέτην παραπέμπεται ὁ ἀναγνώστης. Περιορίζομαι μόνον νὰ σημειώσω τὰς προταθείσας ταυτίσεις.

Ἡ αὐτοκράτειρα ἐθεωρήθη ὡς ἡ Λικινία Εὐδοκία, σύζυγος τοῦ Οὐαλεντινιανοῦ Γ' καὶ θυγάτηρ τοῦ Θεοδοσίου Β', ἡ Ἀριάδνη, θυγάτηρ τοῦ Λέοντος Α' καὶ σύζυγος τοῦ αὐτοκράτορος Ζήνωνος, ἡ Ἀμαλασούνθα, ἡ Κωνσταντίνα, σύζυγος τοῦ αὐτοκράτορος Μαυρικίου. Ὁ ἐπὶ τοῦ ταβλίου αὐτοκράτωρ - ὕπατος ἐταυτίσθη πρὸς τὸν Λέοντα Β', υἱὸν τοῦ Ζήνωνος καὶ τῆς Ἀριάδνης καὶ ἐγγονὸν τοῦ Λέοντος Α', υἱὸν τινα τοῦ αὐτοκράτορος Ἀναστασίου Α', τὸν Ἀταλάρικον, ἐγγονὸν καὶ διάδοχον Θεουδερίχου τοῦ Μεγάλου, τὸν Βαλεντινιανὸν Γ', τὸν αὐτοκράτορα Μαυρίκιον, τὸν αὐτοκράτορα Ἀναστάσιον Α'. Οἱ πλείστοι τῶν ἐρευνητῶν εἰς τὴν μορφήν τοῦ εἰκονιζομένου ἡγεμόνος διέκρινον τὰ χαρακτηριστικὰ μικροῦ παιδός. Τινὲς ὁμῶς ἔνεκα τοῦ μικροῦ σχήματος, τῆς ἐπιφανειακῆς χαράξεως, τῆς ἐλλείψεως ἀτομικῶν χαρακτηριστικῶν, πιστεύουν ὅτι πρόκειται περὶ ἐνῆλικου. Συμφωνοῦν πάντως καὶ οὗτοι ὅτι τὸ πρόσωπον εἶναι στρογγύλον, πλῆρες καὶ λεῖον. Κατ' ἐμὲ οὐδεμία ὑφίσταται ἀμφιβολία ὅτι πρόκειται περὶ παιδός.

Τὰς ιδιότητας αὐτοκράτωρ - ὕπατος - παῖς συγκεντροῖ ὁ Λέων Β' κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 474 μέχρι Νοεμβρίου 474, ὅτε ἀπέθανεν⁵. Οὗτος ἐστέφθη ὑπὸ τοῦ πάππου τοῦ Λέοντος Α' βασιλεὺς τὴν 17ην Νοεμβρίου 473 εἰς τὸν Ἰππόδρομον τῆς Κωνσταντινουπόλεως⁶ καὶ

4. Κ. Wessel, Wer ist der Consul auf der Florentiner Kaiserinnen - Tafel? ἐν Byz. Zeit. 57, 1964, σ. 374 - 379.

5. Ὁ Νοέμβριος 474 ὡς χρόνος θανάτου τοῦ Λέοντος Β' παραδίδεται μετὰ πλείστων ἐνδείξεων — ἀριθμὸς ἰνδικτιῶνος, ποσοστὸς μὴν τῆς ὑπατείας (= *ἐνδεκάτῳ μηνὶ τῆς αὐτοῦ ὑπατείας*), τὸ ὄνομα τοῦ μηνὸς κατὰ τὸ ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον — ὑπὸ τοῦ Μαλάλα, σ. 376,16 καὶ τοῦ Πασχαλίου Χρονικοῦ σ. 599,13 (αὐτόθι ἀναγράφεται ὁ μὴν καὶ κατὰ τὸ μακεδονικὸν ἡμερολόγιον).

6. Βασίλειος Τάξις κεφ. Ι, 94 σ. 431 - 432, Βίος Δανιὴλ στυλῖτου ἐν *Analecta Bollandiana* 32, 1913, σ. 185, κεφ. 66, Μαλάλας σ. 375, Θεοφάνης σ. 119, Σκυλλ.-Κεδρ. Ι, σ. 614, Ζωναρᾶς ΙΙΙ, σ. 126. Βλ. περὶ τῆς ἀναγορεύσεως τοῦ Λέοντος Β': Αἰκ. Χριστοφιλοπούλου, Ἐκλογή, ἀναγόρευσις καὶ στέψις τοῦ βυζαντινοῦ αὐτοκράτορος, ἐν Ἀθήναις 1956, σ. 34 - 36.

ἀνεδείχθη ὕπατος ⁷ διὰ τὸ προσεχές ἔτος. Εἰς ἡλικίαν ἐπτὰ ἐτῶν ⁸ διεδέχθη εἰς τὸν βυζαντινὸν θρόνον τὸν πάππον του, θανόντα τὴν 18ην ἢ 30ὴν Ἰανουαρίου 474 ⁹.

Εἶναι φανερόν ὅτι μεταξὺ τῆς αὐτοκρατείας καὶ τοῦ κοσμοῦντος τὸ ταβλίον τῆς αὐτοκράτορος - ὑπάτου στενὸς ὑφίσταται δεσμός καὶ δὴ συγγενικός. Δεδομένου δὲ ὅτι πάντα τὰ στοιχεῖα συνηγοροῦν ὑπὲρ τῆς ταυτίσεως τοῦ μικροῦ ἡγεμόνος πρὸς τὸν Λέοντα Β', τὰ συγγενῇ θήλεα πρόσωπα, πρὸς τὰ ὁποῖα δέον νὰ ταυτισθῇ ἡ αὐτοκράτειρα τῆς φλωρεντινῆς πινακίδος, εἶναι ἡ Ἀριάδνη, μήτηρ τοῦ παιδὸς καὶ ἡ μάμμη αὐτοῦ Βερίνα. Ἡ πρώτη πρέπει, νομίζω, νὰ ἀποκλεισθῇ, διότι ἡ μορφή τῆς αὐτοκρατείας τῆς φλωρεντινῆς πινακίδος δεικνύει γυναῖκα εἰς ὥριμον πλέον ἡλικίαν, ἐνῶ ἡ Ἀριάδνη τῷ 474 θὰ ἦτο εἰσέτι νέα. Δὲν εἶναι γνωστὸν οὔτε πότε ἐγεννήθη οὔτε πότε ἀνεκηρύχθη αὐγούστα ἡ Ἀριάδνη. Τῷ 466 ἐνυμφεῦθη αὕτη τὸν ἐξ Ἰσαυρίας Ζήνωνα, ὅστις ἀνηγορεύθη αὐτοκράτωρ τὴν 9ην Φεβρουαρίου 474 ¹⁰. Ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ Ἀριάδνη κατὰ τὸ πρὸ τῆς ἀναγορεύσεως τοῦ συζύγου τῆς διάστημα ἀναφέρεται εἰς τὰς πηγὰς ὡς

7. Μα λ ἄ λ α ς σ. 376, 1 - 3 : καὶ προῆλθεν ὕπατος ὁ αὐτὸς καῖσαρ Λέων ὁ μικρὸς τῷ ἰανουαρίῳ μηνὶ τῆς δωδεκάτης ἐπιμεμήσεως τοῦ φκβ' ἔτους κατὰ Ἀντιόχειαν. Βλ. προσέτι αὐτόθι σ. 376, 14 - 17, Πασχ. Χρον. σ. 599,13, Θεοφ. σ. 120,24.

8. Τὴν ἀκριβῆ ἡλικίαν τοῦ μικροῦ βασιλέως παραδίδει πάλιν ὁ Μα λ ἄ λ α ς σ. 376,19 παραπέμπων εἰς καλὴν, σύγχρονον πηγὴν, τὸν σοφώτατον *χρονογράφον Νεστοριανόν*. Εἰς τὸν αὐτὸν ἀνάγει τὴν πληροφορίαν καὶ τὸ Πασχ. Χρονικὸν σ. 599,15, παρ' ᾧ ὁμοῦς, πιθανῶς ἐκ σφάλματος τοῦ ἀντιγραφέως, σημειοῦται ὡς ἐτῶν ιζ'. Ὁ *χρονογράφος Μιχαήλ ὁ Σύρος* ἐκδ. J. B. Chabot II, Paris 1901 σ. 143 ἀναφέρει ὅτι ὁ Λέων ἦτο ἑξ ἐτῶν, τὰ δὲ λοιπὰ κείμενα τὸν χαρακτηρίζουν ὡς νήπιον (B. Δανιὴλ *στυλίτου*, ἔ.α. σ. 185, κεφ. 67, *Εὐάγγελιος* σ. 67, *Θεοφάνης* σ. 120, *Σκυλ.-Κεδρ. I* σ. 614, *Ζωνάρης III* σ. 126, 128) ἢ *παιδίον μικρόν* (Μα λ ἄ λ α ς σ. 376,6).

9. Τὴν 18ην Ἰανουαρίου 474 ὡς ἡμερομηνίαν τοῦ θανάτου τοῦ Λέοντος Α' παραδίδει τὸ *Auctarium Havniense* ἐκδ. Th. Mommsen, *Chronica Minora I*, Berolini 1892 (= MGH SS τ. IX), σ. 307, τὴν δὲ 30ὴν Ἰανουαρίου τὸ προσφάτως δημοσιευθὲν καὶ ὑπὸ τοῦ ἐκδότου *Necrologium imperatorum* ὀνομασθὲν Ph. Grierson, *The tombs and obits of the byzantine emperors 337 - 1042* ἐν *DOPap.* 16, 1962, σ. 44. Εἰς τὰς λοιπὰς πηγὰς μνημονεύεται μόνον ὁ μὴν Ἰανουάριος (Θεόδωρος ἀναγνώστης ἐν PG τ. 86,1 στ. 215, Θεοφάνης σ. 120) καὶ μόνον ὁ Μα λ ἄ λ α ς σ. 376,3 ἀναγράφει τὴν 3ην Φεβρουαρίου 474. Τὸ πρόβλημα διερευνᾷ ὁ Ph. Grierson, ἔ.α., ἀποδεχόμενος τὴν χρονολογίαν 30 Ἰανουαρίου.

10. Περὶ τῆς ἀναγορεύσεως τοῦ Ζήνωνος βλ. Αἰκ. Χριστοφιλοπούλου, Ἐκλογὴ κλπ. σ. 36 - 38, ἐνθα καὶ αἱ εἰς τὰς πηγὰς παραπομπαί.

*ἐπιφανεστάτη*¹¹ ἢ *περιφανεστάτη*¹², εἶναι φανερόν ὅτι δὲν κατεῖχεν εἰσέτι τὴν ιδιότητα τῆς αὐγούστης. Τὸ πρῶτον μνημονεύεται ὡς αὐγούστα ὑπὸ τοῦ Πασχάλιου Χρονικοῦ σ. 600 κατὰ τὴν φυγὴν αὐτῆς καὶ τοῦ Ζήνωνος μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ Βασιλίσκου (475) χωρὶς καὶ πάλιν νὰ εἶναι σαφές, ἔὰν ἀποδίδηται εἰς αὐτὴν ἐνταῦθα μεταγενεστέρως κτηθεὶς τίτλος. Πάντως κατὰ τοὺς πρώτους βυζαντινοὺς αἰῶνας ἢ ἀνακήρυξις τῆς συζύγου αὐτοκράτορος εἰς αὐγούσταν δὲν ἦτο ἀναγκαῖον νὰ συμπέσῃ χρονικῶς οὔτε μὲ τὴν ἀναγόρευσιν ἐκείνου οὔτε μὲ τὴν ἔναρξιν τῆς βασιλείας του. Ἡδύνατο νὰ μεσολαβήσῃ καὶ ἱκανὸν διάστημα, ὡς συνέβη μὲ τὴν σύζυγον τοῦ Ἀρκαδίου Εὐδοξίαν¹³, τῆς ὁποίας ὁ μὲν γάμος ἐτελέσθη τὴν 27ην Ἀπριλίου 395¹⁴, ἡ δὲ ἀνάδειξις εἰς αὐγούσταν ἔλαβε χώραν τὴν 9ην Ἰανουαρίου 400¹⁵.

Κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς ἐποχῆς τὰ ἐξ ἐλεφαντοστοῦ δίπτυχα καὶ πολύπτυχα παρηγγέλλοντο πρὸς πανηγυρισμὸν ἐπισήμου γεγονότος. Δεδομένου δὲ ὅτι εἰς τὸ φλωρεντινὸν τμῆμα τοῦ αὐτοκρατορικοῦ πολυπτύχου δηλοῦται ἡ ιδιότης τοῦ εἰκονιζομένου μικροῦ ἡγεμόνος ὡς ὑπάτου, καθίσταται εὐλόγος ἡ σκέψις ὅτι τοῦτο κατεσκευάσθη ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐνάρξεως τῆς ὑπατείας (1 Ἰανουαρίου 474) τοῦ προοριζομένου διὰ τὸν βυζαντινὸν θρόνον Λέοντος Β', ὁπότε κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἡ Ἀριάδνη, σύζυγος τοῦ πατρικίου τότε καὶ *στρατηλάτου τοῦ πραισέντου* Ζήνωνος, ἐστερεῖτο εἰσέτι τῆς ἐπισήμου ιδιότητος τῆς αὐγούστης. Διὰ τοὺς ἀνωτέρω ἐκτεθέντας λόγους φρονῶ, ὅτι δὲν συμβιβάζεται ἡ ταύτισις τῆς αὐτοκρατείας τῆς φλωρεντινῆς πινακίδος πρὸς τὴν Ἀριάδνην.

Τὴν αὐτὴν ἐποχὴν μνημονεύεται εἰς τὰ κείμενα κατ' ἐξοχὴν ὡς αὐγούστα ἡ σύζυγος τοῦ Λέοντος Α' Βερίνα¹⁶, γυνὴ ἀποφασιστικῆ, τολμηρά,

11. Μ α λ ά λ α ς σ. 376,9, Πασχ. Χρον. σ. 599,9. Τὰ χωρία, ἀναφερόμενα εἰς τὴν προετοιμασίαν τῆς ἀναγορεύσεως τοῦ Ζήνωνος, χρονολογοῦνται ἐπακριβῶς εὐθὺς πρὸ τῆς 9ης Φεβρουαρίου 474· οὕτω καθίσταται βέβαιον ὅτι πρὸ τῆς χρονολογίας ταύτης δὲν εἶχεν ἀνακηρυχθῇ ἡ Ἀριάδνη αὐγούστα. *Ἐπιφανεστάτη* τιτλοφορεῖται καὶ ἡ Εὐδοξία, ἡ σύζυγος τοῦ Ἀρκαδίου (Πασχ. Χρον. σ. 567,9) πρὸ τῆς ἀναγορεύσεώς της εἰς αὐγούσταν. Βλ. κατωτέρω σημ. 12.

12. Μ α λ ά λ α ς σ. 375,16.

13. Ὁ Ἀρκαδῖος, ἀναγορευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του Θεοδοσίου Α' αὐγουστος τὴν 19ην Ἰανουαρίου 383, διεδέχθη αὐτὸν θανόντα τὴν 17ην Ἰανουαρίου 395.

14. Πασχ. Χρον. σ. 565,19.

15. Πασχ. Χρον. σ. 567,9: *ἡ ἐπιφανεστάτη Εὐδοξία ἐπήρθη αὐγουστα μηνὶ Αὐδινῷ πρὸ ε' ἰδῶν Ἰανουαρίων* (ἰνδ. γ').

16. Θεοφάνης σ. 113,18, διὰ τὸ ἔτος 464 ἢ 466: *τὸν ἀδελφὸν Βερίνης τῆς Αὐγούστης*, Μ α λ ά λ α ς σ. 372,20, Θεοφάνης σ. 115,30: *τὸν ἀδελφὸν Βηρίνης τῆς Αὐγούστας* (ἔτ. 468), Ἰωάννης Ἀντιοχεὺς ἐν *Hermes* 6, 1872, σ. 371: *Αἰλία Βηρίνα ἡ αἰὶ αὐγούστα* (Ἰούλιος 484).

φίλαρχος καὶ φιλοδόξος, ὥς δεικνύει καὶ ἡ μετέπειτα δρᾶσίς της. Ἡ Βερίνα συνήργησεν εἰς τὴν ἀνάδειξιν τοῦ γαμβροῦ της Ζήνωνος εἰς αὐτοκράτορα ¹⁷, ἀλλὰ καὶ συνέβαλεν εἰς τὴν ἀνατροπὴν του τῷ 475, συμπράξασα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Βασιλίσκου ¹⁸. Ταχθεῖσα μὲ τὸν ἀναπαιτητὴν Βασιλίσκον, ἐγκατέλειπεν αὐτόν, εὐθὺς ὥς ἀντελήφθη ὅτι ἐπικρατεῖ ὁ Ζήνων. Τόσον δὲ ἀποφασιστικῆς σημασίας ἐκρίθη ἡ προσχώρησίς της, ὥστε ὁ Βασιλίσκος πληροφορηθεὶς ὅτι ἐδέξαντο αὐτόν (sc. τὸν Ζήωνα) πάντες καὶ Βηρίνα ἡ δέσποινα, ἡ αὐτοῦ πενθερά, λαβὼν Βασιλίσκος τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ τὰ τέκνα ἔφυγεν εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν ¹⁹. Οὐδόλως ὁμως ἀπέβαλεν ἡ Βερίνα τὰς φιλοδόξους προθέσεις της, δι' ὃ ὁ Ζήνων, παρακινούμενος ὑπὸ συνεργατῶν συμπατριωτῶν του ἐξώρισεν αὐτὴν εἰς τὴν Ἰσαυρίαν ²⁰. Ἐπωφεληθεῖσα προσωπικῶν δυσανεσκειῶν ἀνωτέρων ἀξιωματοῦχων ἔναντι τοῦ αὐτοκράτορος γαμβροῦ της, προσέφερεν ἐν τῇ ἐξορίᾳ τὴν βοήθειάν της πρὸς τοὺς συνωμώτας, δεχθεῖσα νὰ συμπράξῃ εἰς τὴν ἀνάδειξιν τοῦ ἰδίου ἐκείνων ὑποψηφίου (Ἰούλιος 484) καὶ νὰ ἀποστείλῃ πρὸς τοὺς ἀνωτέρους διοικητὰς τῶν ἀνατολικῶν ἐπαρχιῶν *σάκρας*, δικαιολογούσας τὴν στάσιν της ²¹. Εἰς τὸ διάγγελμά της πρὸς τοὺς Ἀντιοχεῖς διατυπώνει τὴν θεωρίαν ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της ἡ ἐξουσία περιῆλθεν εἰς αὐτὴν ²² καὶ δυνάμει ταύτης προέβη εἰς τὴν ἀνάδειξιν τοῦ Ζήνωνος εἰς αὐτοκράτορα, ὅστις ὁμως ἀπεδείχθη ἀνάξιος τῆς τιμῆς. Προβάλλουσα ὥς πρόσχημα τὴν περιφροῦρησιν τῶν κρατικῶν συμφερόντων προβαίνει νῦν εἰς τὴν στέψιν ἄλλου ἡγεμόνος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς αὐτῆς ἐξουσίας ²³. Πρόδηλος καθίσταται ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἡ ἰσχυρὰ προσωπικότης

17. Εὐάγριος σ. 67 (Β' 17), Θεοφάνης 120, Σκυλ.-Κεδρ. Ι, σ. 615· πρβλ. Μαλάλαν σ. 376, Πασχ. Χρονικὸν σ. 599, Ἰωάννην Ἀντιοχέα, ἔ.α. σ. 371.

18. Θεόδωρος ἀναγνώστης ἐν PG τ. 86, 1 στ. 180, Β. Δανιὴλ Στυλῖτου, ἔ.α. σ. 186-187, κεφ. 67, Πασχ. Χρον. σ. 600, Μαλάλας σ. 378, Θεοφάνης σ. 121, Γεώργ. Μον. II, σ. 618.

19. Μαλάλας σ. 379-380, Πασχ. Χρον. σ. 601, Θεοφάνης σ. 124, Ζωναρᾶς III, σ. 130· πρβλ. Θεόδωρον ἀναγνώστην, ἔ.α. σ. 181. Διὰ τὴν ἀναγόρευσιν καὶ καθάρεισιν τοῦ Βασιλίσκου βλ. Αἰκ. Χριστοφιλοπούλου, Ἐκλογή κλπ. σ. 37-39.

20. Μαλάλας σ. 385-388. Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ χρονογράφου παραδιδόμενη στιχομυθία ἀνωτέρου ἀξιωματοῦχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, παρεμβάσης ὑπὲρ ἀνακλήσεως τῆς μητρὸς της ἐκ τῆς ἐξορίας, πρὸς ἣν λέγει: *Τί αὐτὴν ζητεῖς; ἵνα ποιήσῃ πάλιν ἄλλον βασιλεῖα κατὰ τοῦ σοῦ ἀνδρός;* Μαλάλας σ. 387.

21. Μαλάλας σ. 387-388, Ἰωάννης Ἀντιοχεὺς ἐν Hermes 6, 1872, σ. 371.

22. Ἰωάννης Ἀντιοχεὺς, αὐτόθι σ. 371: *ἴστε ὅτι τὸ βασίλειον μετὰ τὴν ἀποβίωσιν Λέοντος τοῦ τῆς θείας λήξεως ἡμέτερόν ἐστιν.*

23. Ἰωάννης Ἀντιοχεὺς, αὐτόθι σ. 371.

τῆς Βερίνης, ἡ ἄμετρος φιλοδοξία τῆς καὶ ἡ προσπάθειά τῆς νὰ ἐπιβληθῇ. Ἀποφασιστικότης καὶ θεληματικότης χαρακτηρίζουν, νομίζω, καὶ τὴν αὐτοκράτειραν τῆς φλωρεντινῆς πινακίδος, τῆς ὁποίας ἡ ἡλικία ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν τῆς Βερίνης τοῦ ἔτους 474. Ὅλα λοιπὸν συνηγοροῦν νὰ πιστεῦσωμεν ὅτι εἰς τὸ μεσαῖον καὶ μόνον σφζόμενον τμήμα τοῦ αὐτοκρατορικοῦ πολυπτύχου τοῦ Bargello εἰκονίζεται ἡ Βερίνα, φέρουσα εἰς τὸ ταβλίον τῆς στολῆς τῆς τὴν εἰκόνα τοῦ ἐγγόνου τῆς αὐτοκράτορος, εὐθὺς ὡς οὗτος ἀνεδείχθη ὕπατος (1 Ἰανουαρίου 474).

Τὸ συγγενοῦς τεχνοτροπίας σύγχρονον ἐξ ἑλεφαντοστοῦ μεσαῖον τμήμα (ὕψους 0.26 μ., πλ. 0.127 μ.) αὐτοκρατορικοῦ πολυπτύχου, ἀποκείμενον νῦν εἰς τὸ Kunsthistorisches Museum τῆς Βιέννης²⁴, πιθανὸν νὰ ἀποτελῇ τὴν ἀπάντησιν τοῦ τελικῶς ἐπικρατήσαντος ἡγεμονικοῦ ζεύγους Ζήνωνος καὶ Ἀριάδνης. Ἐνταῦθα εἰκονίζεται αὐτοκράτειρα καθημένη ἐπὶ θρόνου, κάτωθι οὐρανίσκου, παρεμφεροῦς σχήματος καὶ διακόσμου πρὸς τὸν τῆς φλωρεντινῆς πινακίδος. Ἡ αὐτοκράτειρα τῆς βιενναίας παρουσιάζει ἐκπληκτικὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν τῆς φλωρεντινῆς τόσον ὡς πρὸς τὴν διάταξιν τῆς κόμης καὶ τὰ ἀτομικὰ χαρακτηριστικὰ — ἐκφράζοντα ὡσαύτως ἀποφασιστικότητα καὶ θεληματικότητα — ὅσον καὶ πρὸς τὸ περιποίκιλτον ἐκ μεγάλων μαργαριτῶν διάδημα καὶ τὸν πλουσιώτατον διάκοσμον τῆς στολῆς²⁵. Ἐπὶ τοῦ ταβλίου αὐτῆς εἰκονίζεται προσωποποιία πόλεως, ἐρμηνευομένη ὡς ἀποδίδουσα τὴν Ρώμην ἢ τὴν Κωνσταντινούπολιν²⁶. Διακρίνεται, νομίζω, ποιά τις διαφορὰ ἡλικίας μεταξὺ τῶν δύο αὐγούστων μὲ νεωτέραν τὴν τοῦ βιενναίου πολυπτύχου, ὡς ἀρμόζει εἰς τὴν Ἀριάδνην, πρὸς τὴν ὁποίαν καὶ συνήθως ταυτίζεται. Ἡ ταῦτις κατ' ἐμὲ εἶναι ἐπιτυχῆς καὶ πιθανῶς ἡ εἰκονογραφία τοῦ πολυπτύχου ὑπηρετεῖ λόγους δυναστικῆς σκοπιμότητος. Ἴσως συνδέεται μὲ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ Ζήνωνος, λήγοντος τοῦ Αὐγούστου 476, ὅτε ἐξεδιώχθη τοῦ θρόνου ὁ Βασιλίσκος. Πρὸς πανηγυρισμὸν τοῦ γεγονότος καὶ διὰ νὰ τονισθῇ ἡ συνέχεια τῆς δυναστείας, κατεσκευάσθη τὸ πολυπτύχον μὲ τὴν ἀπεικόνισιν τῆς αὐγούστης πλέον Ἀριάδνης εἰς τὸ κεντρικὸν τοῦ τμήματος, διότι δι' αὐτῆς, ὡς θυγατρὸς τοῦ Λέοντος Α' καὶ συζύγου τοῦ Ζήνωνος, ἐπετυγχάνετο ἡ διαδήλωσις τῆς δυναστικῆς συνεχείας. Ὡς δὲ τὸ βυζαντινὸν τυπικὸν τῆς αὐλῆς καὶ τὰ παντὸς εἶδους σύμβολα ἀπέβλεπον πάντοτε εἰς ὀρισμένον ἰδεολογικὸν σκο-

24. R. Delbrueck, ἔ.ἀ. πίν. ἀρ. 52 καὶ W. F. Volbach, ἔ.ἀ. ἀρ. 52, πίν. ἀρ. 13.

25. Βλ. κατωτέρω πίν. 70 β (= Delbrueck ἀρ. 52).

26. Βλ. κατωτέρω πίν. 71 β. Ἡ ἀπεικόνισις κατὰ τὴν παρὰ R. Delbrueck, ἔ.ἀ. Text σ. 207 μεθέχουσιν.

πόν, καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ ταβλίου τῆς αὐτοκρατείας τῆς βιενναίας πινακίδος εἰκονιζομένη προσωποποιία πόλεως δύναται νὰ θεωρηθῇ συμβολίζουσα τὴν ἐπάνοδον εἰς τὴν βασιλεύουσαν καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ Ζήνωνος εἰς τὸν θρόνον. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ πόλις εἶναι ἡ Κωνσταντινούπολις.

Ἐὰν αἱ ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαι σκέψεις θεωρηθοῦν ὡς ὀρθῶς ἐρμηνεύουσαι τὰς ὑπὸ τῶν πηγῶν παρεχομένας ἱστορικὰς εἰδήσεις ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν εἰκονογράφησιν τῶν δύο πινακίδων, τότε ἡ μὲν τοῦ Bargello, ἥς ἡ αὐτοκράτειρα ἐταυτίσθη πρὸς τὴν Βερίναν, θὰ χρονολογηθῇ εἰς τὸν Ἰανουάριον 474, ἡ δὲ τῆς Βιέννης, ἥς ἡ αὐτοκράτειρα ἐταυτίσθη πρὸς τὴν Ἀριάδνην, θὰ ἐνταχθῇ εἰς τὸ ἀκόλουθον τοῦ Αὐγούστου 476 χρονικὸν διάστημα καὶ δὴ ἐγγὺς τούτου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ

ZUSAMMENFASSUNG

WER IST DIE KAISERIN AUF DER ELFENBEINTAFEL IM BARGELLO?

(TAF. 70 - 71)

Die auf der Elfenbeintafel im Bargello zu Florenz dargestellte Kaiserin halte ich am wahrscheinlichsten für die Augusta Aelia Verina, die Gemahlin des Kaisers Leo I. ; als Entstehungszeit des Stückes (Polyptychon) möchte ich den Anfang des Jahres 474 vorschlagen. In der auf der Elfenbeintafel im Kunsthistorischen Museum von Wien dargestellten Kaiserin sehe ich die Augusta Ariadne, die Tochter Verina's und Gemahlin Kaisers Zeno. Das Stück datiere ich nach dem August 476.

AIK. CHRISTOFILOPOULOU

α. Αυτοκράτειρα ἐπὶ πλακὸς ἐξ ἐλεφαντοστοῦ
εἰς τὸ Bargello Φλωρεντίας.

β. Αυτοκράτειρα ἐπὶ πλακὸς ἐξ ἐλεφαντοστοῦ εἰς τὸ
Kunsthistorisches Museum Βιέννης.

α. Ὁ ἐπὶ τοῦ ταβλίου τῆς ἐπὶ τοῦ πίν. 70α αὐτοκρατείας εἰκονιζόμενος αὐτοκράτωρ ὑπάτος.

β. Ἡ ἐπὶ τοῦ ταβλίου τῆς ἐπὶ τοῦ πίν. 70β αὐτοκρατείας ἀπεικόνισις πόλεως.